

14

آستان قدس

Handwritten text in Persian script, likely a historical document or manuscript. The text is written in a cursive style and is somewhat faded.

Handwritten text in Persian script, continuing the narrative or list. The text is written in a cursive style and is somewhat faded.

Handwritten text in Persian script, continuing the narrative or list. The text is written in a cursive style and is somewhat faded.

Handwritten text in Persian script, likely a historical document or manuscript. The text is written in a cursive style and is somewhat faded.

Handwritten text in Persian script, continuing the narrative or list. The text is written in a cursive style and is somewhat faded.

Handwritten text in Persian script, continuing the narrative or list. The text is written in a cursive style and is somewhat faded.

۱۰۰
 ۱۰۱
 ۱۰۲
 ۱۰۳
 ۱۰۴
 ۱۰۵
 ۱۰۶
 ۱۰۷
 ۱۰۸
 ۱۰۹
 ۱۱۰
 ۱۱۱
 ۱۱۲
 ۱۱۳
 ۱۱۴
 ۱۱۵
 ۱۱۶
 ۱۱۷
 ۱۱۸
 ۱۱۹
 ۱۲۰
 ۱۲۱
 ۱۲۲
 ۱۲۳
 ۱۲۴
 ۱۲۵
 ۱۲۶
 ۱۲۷
 ۱۲۸
 ۱۲۹
 ۱۳۰
 ۱۳۱
 ۱۳۲
 ۱۳۳
 ۱۳۴
 ۱۳۵
 ۱۳۶
 ۱۳۷
 ۱۳۸
 ۱۳۹
 ۱۴۰
 ۱۴۱
 ۱۴۲
 ۱۴۳
 ۱۴۴
 ۱۴۵
 ۱۴۶
 ۱۴۷
 ۱۴۸
 ۱۴۹
 ۱۵۰
 ۱۵۱
 ۱۵۲
 ۱۵۳
 ۱۵۴
 ۱۵۵
 ۱۵۶
 ۱۵۷
 ۱۵۸
 ۱۵۹
 ۱۶۰
 ۱۶۱
 ۱۶۲
 ۱۶۳
 ۱۶۴
 ۱۶۵
 ۱۶۶
 ۱۶۷
 ۱۶۸
 ۱۶۹
 ۱۷۰
 ۱۷۱
 ۱۷۲
 ۱۷۳
 ۱۷۴
 ۱۷۵
 ۱۷۶
 ۱۷۷
 ۱۷۸
 ۱۷۹
 ۱۸۰
 ۱۸۱
 ۱۸۲
 ۱۸۳
 ۱۸۴
 ۱۸۵
 ۱۸۶
 ۱۸۷
 ۱۸۸
 ۱۸۹
 ۱۹۰
 ۱۹۱
 ۱۹۲
 ۱۹۳
 ۱۹۴
 ۱۹۵
 ۱۹۶
 ۱۹۷
 ۱۹۸
 ۱۹۹
 ۲۰۰
 ۲۰۱
 ۲۰۲
 ۲۰۳
 ۲۰۴
 ۲۰۵
 ۲۰۶
 ۲۰۷
 ۲۰۸
 ۲۰۹
 ۲۱۰
 ۲۱۱
 ۲۱۲
 ۲۱۳
 ۲۱۴
 ۲۱۵
 ۲۱۶
 ۲۱۷
 ۲۱۸
 ۲۱۹
 ۲۲۰
 ۲۲۱
 ۲۲۲
 ۲۲۳
 ۲۲۴
 ۲۲۵
 ۲۲۶
 ۲۲۷
 ۲۲۸
 ۲۲۹
 ۲۳۰
 ۲۳۱
 ۲۳۲
 ۲۳۳
 ۲۳۴
 ۲۳۵
 ۲۳۶
 ۲۳۷
 ۲۳۸
 ۲۳۹
 ۲۴۰
 ۲۴۱
 ۲۴۲
 ۲۴۳
 ۲۴۴
 ۲۴۵
 ۲۴۶
 ۲۴۷
 ۲۴۸
 ۲۴۹
 ۲۵۰
 ۲۵۱
 ۲۵۲
 ۲۵۳
 ۲۵۴
 ۲۵۵
 ۲۵۶
 ۲۵۷
 ۲۵۸
 ۲۵۹
 ۲۶۰
 ۲۶۱
 ۲۶۲
 ۲۶۳
 ۲۶۴
 ۲۶۵
 ۲۶۶
 ۲۶۷
 ۲۶۸
 ۲۶۹
 ۲۷۰
 ۲۷۱
 ۲۷۲
 ۲۷۳
 ۲۷۴
 ۲۷۵
 ۲۷۶
 ۲۷۷
 ۲۷۸
 ۲۷۹
 ۲۸۰
 ۲۸۱
 ۲۸۲
 ۲۸۳
 ۲۸۴
 ۲۸۵
 ۲۸۶
 ۲۸۷
 ۲۸۸
 ۲۸۹
 ۲۹۰
 ۲۹۱
 ۲۹۲
 ۲۹۳
 ۲۹۴
 ۲۹۵
 ۲۹۶
 ۲۹۷
 ۲۹۸
 ۲۹۹
 ۳۰۰
 ۳۰۱
 ۳۰۲
 ۳۰۳
 ۳۰۴
 ۳۰۵
 ۳۰۶
 ۳۰۷
 ۳۰۸
 ۳۰۹
 ۳۱۰
 ۳۱۱
 ۳۱۲
 ۳۱۳
 ۳۱۴
 ۳۱۵
 ۳۱۶
 ۳۱۷
 ۳۱۸
 ۳۱۹
 ۳۲۰
 ۳۲۱
 ۳۲۲
 ۳۲۳
 ۳۲۴
 ۳۲۵
 ۳۲۶
 ۳۲۷
 ۳۲۸
 ۳۲۹
 ۳۳۰
 ۳۳۱
 ۳۳۲
 ۳۳۳
 ۳۳۴
 ۳۳۵
 ۳۳۶
 ۳۳۷
 ۳۳۸
 ۳۳۹
 ۳۴۰
 ۳۴۱
 ۳۴۲
 ۳۴۳
 ۳۴۴
 ۳۴۵
 ۳۴۶
 ۳۴۷
 ۳۴۸
 ۳۴۹
 ۳۵۰
 ۳۵۱
 ۳۵۲
 ۳۵۳
 ۳۵۴
 ۳۵۵
 ۳۵۶
 ۳۵۷
 ۳۵۸
 ۳۵۹
 ۳۶۰
 ۳۶۱
 ۳۶۲
 ۳۶۳
 ۳۶۴
 ۳۶۵
 ۳۶۶
 ۳۶۷
 ۳۶۸
 ۳۶۹
 ۳۷۰
 ۳۷۱
 ۳۷۲
 ۳۷۳
 ۳۷۴
 ۳۷۵
 ۳۷۶
 ۳۷۷
 ۳۷۸
 ۳۷۹
 ۳۸۰
 ۳۸۱
 ۳۸۲
 ۳۸۳
 ۳۸۴
 ۳۸۵
 ۳۸۶
 ۳۸۷
 ۳۸۸
 ۳۸۹
 ۳۹۰
 ۳۹۱
 ۳۹۲
 ۳۹۳
 ۳۹۴
 ۳۹۵
 ۳۹۶
 ۳۹۷
 ۳۹۸
 ۳۹۹
 ۴۰۰
 ۴۰۱
 ۴۰۲
 ۴۰۳
 ۴۰۴
 ۴۰۵
 ۴۰۶
 ۴۰۷
 ۴۰۸
 ۴۰۹
 ۴۱۰
 ۴۱۱
 ۴۱۲
 ۴۱۳
 ۴۱۴
 ۴۱۵
 ۴۱۶
 ۴۱۷
 ۴۱۸
 ۴۱۹
 ۴۲۰
 ۴۲۱
 ۴۲۲
 ۴۲۳
 ۴۲۴
 ۴۲۵
 ۴۲۶
 ۴۲۷
 ۴۲۸
 ۴۲۹
 ۴۳۰
 ۴۳۱
 ۴۳۲
 ۴۳۳
 ۴۳۴
 ۴۳۵
 ۴۳۶
 ۴۳۷
 ۴۳۸
 ۴۳۹
 ۴۴۰
 ۴۴۱
 ۴۴۲
 ۴۴۳
 ۴۴۴
 ۴۴۵
 ۴۴۶
 ۴۴۷
 ۴۴۸
 ۴۴۹
 ۴۵۰
 ۴۵۱
 ۴۵۲
 ۴۵۳
 ۴۵۴
 ۴۵۵
 ۴۵۶
 ۴۵۷
 ۴۵۸
 ۴۵۹
 ۴۶۰
 ۴۶۱
 ۴۶۲
 ۴۶۳
 ۴۶۴
 ۴۶۵
 ۴۶۶
 ۴۶۷
 ۴۶۸
 ۴۶۹
 ۴۷۰
 ۴۷۱

سمیه طاهره

من کتب خوانده و عالم عالم کر
من عاجز و کم کم خلی استی
نرات محوره و اراضی زنده از این سیات بحریک امانا عارض است
عیه از این نمود بطنه از این ملک محوره و عده میدد دفع می در عظمی
و اعدی از عارضی را بداند از دلائل انستنی نایب سمی و اعدی
به جاستن و فزاید ان در این خلق خدا و ابادی مملکت و استانی است
ظاهر و همی است در این انستنی نایب سمی و اعدی

و بخت روشن است و سرای ای این تسبیح بر سر آید و در همه جای
دینا پرست و در دست است و در نگاهم نگریم گرم بود یعنی طبیعت محوری
بر جان ایراد رضی الله عنه که در عجلان از قوه طبیعی ایراد خارج
بانه از ارض از پس شرح خبر است در معصای میوه و درک پیدایش
تسبیح حوادث خستنی خاطر بطوریت پادشاه امیدوار از مردم
کرده چه بر وقت در شبه روی میداد یا نه بی بعضی اعمال بهینه
در بخت منفی و قوه نفقه و محسرای پادشاه پناه هر چه خستنیات
لکه بآرکی واقع است آب را در دستها میزند و چه که در سوک
طعم کنندگان با پادشاه این باب با سایر مردم چه خواهد بود چه نذر
صاید و حیوانات را که قربان پادشاه را طریقی صید را داد

درای خود کرده اند و قیقه نگذارند خط را از ساحت صحرای و کوه
 و کشتن حرایات بسیج گویند و منظره در نومی معجزه قطعاً موجب
 قطع نفس و کماهی عمر و نور و کماهی است از خود را ظاهر کند اگر
 بالغین و خیر و جاکپی سارک تصادف که دریا حاضر بود سباب
 شکر جگر که دیگری حاضر است یک است از عمده دولتی به صحرای
 همین صیقل آن است و خبر او را است بر دوی نیست عیب را
 در تاسیر صحت جنایا و مخالف سیمه صحرای است برده دینی این تهاض
 از نظر پادشاه بر جسته و لغات است بر صحرای است به کاری دستان
 گوئی در با سهای صحرای است طبع و طبع را در سر که طبع و طبع
 و طبع را بر سر بر سر کرده اند و نهضت کوکب با این در نهایت

نور و جاکپی است و سعادت با کمال استی در کماهی است این صحرای
 را با در دال کماهی است این در طاب را از سر که است عید و عید با طعی است
 در هر وقت آرامت پادشاه را در سر که طبع و طبع را در سر که
 است از دال است و از خواجه خواجه به دستان به حرکت سینه است از طبع
 و کماهی است و در خواب صحرای است به در سر که است به صحرای
 در طبع و کماهی است از سر که است و دستان به دستان و دستان به دستان
 با طرف و کماهی است و کماهی است حرکت سینه و اگر لازم است حرکت
 نبود است کماهی است کماهی است تمام به سر که است از سر که است طبع
 از کماهی است این کماهی است سر که است به طبع که این در دال است
 پادشاه و کماهی است از سر که است از سر که است سر که است از سر که

فر این سبب و عده موجب دلتان حقیقت بدید و بومی نگری
دور بر قصد خواه نفع دولت یا ضرر دولت ایشان بدخود رسید
ادبش با همه صبر و بردباری معین نمود و بکمر بست و اگر وقتی کسی
صدور خدای بود نصیب حقیقت و بکام عطیه دولتی باید ادا
استاد داد این لغز و کمر میزدند تا بوقت بی شکر و باغ
دوید فاطمه پادشاه پنجم بنشیند ام سر دولت برکت مردم
در گدازد و در پنج روم ادبش و انانیت دارد و بکمر بست
لطافت و ضایع شدن وقت است و بکمر بست و بکمر بست
دارد و بکمر بست و بکمر بست و بکمر بست و بکمر بست
قانون و انانیت و بکمر بست و بکمر بست و بکمر بست

انکے روبرو موقوف دانستہ این شخص با کبر درونی چاکری پندنی
 و حرکت و توجہ میں عدم و قیام پر تصور ایک ہی ہے اسی را اسناد
 عدم بادشاہ شہر حضور خود مع الاسرار منعقد ہو گا یہ ظہور این حالت
 ہر چیز میں باید کہ کلمہ بجا لفت سیمہ محبوب و سیر بادشاہ جی نہ در ک
 غریبات نیز میں نکالت را در ظہور یافت و کیم را در سر لڑا نہ ہجہ
 انہ دفعہ ادیت سیمہ صرف دکتوت محض است جہ زمان بر دن جہ
 زمان سہا و ہر جہ انہ دفعہ ادیت دگریمہ در دنیای ما با جماعت
 ظاہر و خفی دستور گویا تر از لفظی تقدیر دگہ سیند تا حکم ہمیں را اہل
 و چاکر کنند ہیں نحو سوک اور مردم ایران را از اداب و عہدہ مصروف
 کردہ اور اس طرح را فہمیدانند کہ توبہ الدویر ہما کہند

از کرد و است در ادای حال و حجاب قاصده لاجرا و است از حجاب
 محسوس این پائین نه و حرفی از ترکیه نفس و صفیه قلب و سبب محسوس
 بین بود پس در شان قافیه است و درسی از لاجرا و است و سبب
 از لاجرا و است و صفیه و دانی حجاب قاصده لاجرا و است و سبب
 بر این از برای باز ماند و سراج قاصده سراج این بود و سبب
 درجه و خلعت کرامت پوشیده و شراب هر آب پوشیده و سبب
 قرب دانی و سراج و است و است با سراج لاجرا و است و سبب
 عالم نهفته از پنهان این طبع و است و سراج و است و سبب
 شیرین زهره و است و سراج و است و سراج و است و سبب
 فرد گرفت که بر آب آب سراج و است و سراج و است و سبب

و نیستیم گفت این دهرات حق و حق با میان لام و عملی عدم
 و قیام این بر طبعی این و تمام آنها با سراج و است و سراج و است
 که لایق الهی و ضایع سراج و است و سراج و است و سبب
 وقت برای سرور و خود لکیمی تازه آید کرده اند و سراج و است
 اگر در رفع ظلم و بیعت جدید و ضررانی است و دولت این
 سراج و است و است و است و است و است و است و است و است
 بر صایع ثواب کند حرف حیرت بگیند قاصده لاجرا و است
 این عجز است سعادتی و در جویمه این مطربان و سراج و است
 و نظر این شخصی پوشیده است و سراج و است و سراج و است
 نوزده این دو صفت در این این طایفه سراج و است و سراج و است

و در معنی انجمن خود بخود هر یک در سر ادبانی تا اندیشه با گذشت
 در تمام اتفاق و نحو تمسک اگر کثرت دود است بر یک طبیب
 از هر اتفاق و همه بر یک و فانی را نمی بماند و باب صبح
 ذات پسین شود بر این که احتیاط هم نریخت و صحت مخفی در دوا
 معصیت نهان نیست و امید دارد حکم کنان کثیر صبح را از هر دو مختار
 صلاک کنند و آن بخاره آتی است سر دود فریض و این غم و حد
 با نفس طبیعت روی است بر سر رانج نه و ضرر آن همه
 لغز و جسیع سادست بر سر مقام می درستی از غمبار فایده کم
 در دست کسی نیست و نماند که در دست می ادبانی این کتب
 بر بدین معنی که سر دود در نحو فایده نماند و متوجه هر یک

اگر طبیعتی پسند بر معنی برداری از سخن سر دود است
 با سوال دوا می صفت نمیدهد و هر یک با مایه است یا کثیر طبیب
 دیگر و صدق صداقت ادبانی اتفاق در روی است هر یک
 و لغز نیست بر این که مدین را در کرد قلب را در سر صرف نمود
 اگر با نفس صرف نمود که این دفعه قریب را از آنکه جوید
 نخواهد داد پس اتفاق و لغز نیست بآن لغز می رسد و این را
 در سه وجه استوار داده است اول را مصیبت عم و حکم و دوا را
 صانع و مقدار را به بار داشته بآن را نام است و دود لغز است
 در تمام بر سر لغز است پس همه می رسد اگر سطر می بطاعت
 در معصیت بآن متوجه دارد و در این بخار و چون مرآت و خود خود را

در عایت می بیند لا جرم سظم الظهور حضرت صاحب علیه السلام
 نسبت برینند فرایده بود در بعضی کتب و این است
 عبادان و دهی حرمی و سعادت برین مردم که برود کمین یی
 قسما عن ضرورت و کان منالی قطعاتی امکی به نایه
 و در حقیقت حاجتی مانع بود از است کردن محل عوام و حرم
 و با این فضا و است نمود در دفع آن عاخر باشد و این فضا
 و این فضا و بیعت سبب تعایت و لغت به محقق است و این
 عوام مضائق دارند به آنکه در قرص صغیر الهی حیات طی
 کرده اند نه بر وجه نیست هم و غده شمع کتب سن این سطره و این
 که قراها هر یک بنزد مکرر تصدب کرده و با حازه عم عمای عدم

برافقه برین آدم دارند و کاتب در کتب میدونه و اعلیت
 و دلائل کتب برین و حضرت در هر چه باراده برین و کتب
 نصیحت برینند از هر چه صدق نموده اند از صاحب برین و این
 صاحب برینند و لغت و ادب و ادب به نسیه محاسبه و این
 نامه صادر نموده از محرم درجه اول و نامه نامه است برین که در هر ای حکم
 خود آینه به بر این ادب به درجه به سر در این طبع علم و در
 و کمینه ردن و دست گذارند و امید داری در ادب به حوز این
 درجه علم به دارند در درجه اول و نامه نامه به نسیه و این
 تسبیح است این اوقات یک است برین و به وجه دولت است
 برین تحول کرده و برای مترانند و این دولت عمده بر این

تت و پیا این دولت را استعانت نظر از عدل این غم نیز ظاهر
 کرده مخترب و معید دولت ایران را انقلاط اندر آن و سر دانی
 منوچهر امی ادر است صبری نه و شجره صمد خواهد کرد در آن
 این نهیب بپایان میرسد در از حوصله نهیب و است فاجع به برای
 دولت یک سنی است و بعدی تعیین کند در سر دود است به عادات
 هزاره ایران طایع و قلوب اهل هر دود را خارج را از دست بدم کرده
 و عقده اندازان نه و نظم و تدبیر خرد گشود و تمام لغزش در درازی
 تعصیر کنیز صمی را تاج کردن و مردم را بدست از رنج عسارت
 انداختن در برای خاص و عام کردن و بعد معوق می دود و بی را با عرض
 نفع در نه و در فضا و در شادان از فضل است بدم است

و این دولت و مترا دولت و متی نه نه و منی و منور از نه نه
 در این و با حکومت و تیر بر اینها دارد است از ولایت در یاد میکنه
 و بر این از است کینه میرسد و لایات حکام هر خدای معاد است
 عمر مردم بر دگر گیت با این عدل و است نه نه نه نه نه نه
 و این بر خفا میرسد کفلی حکم از چه است است است کینه جواب
 میکنه نه نه و ضعف خود جواب میکنه سکوت است کینه عدل
 رضایت و به طعم و به طعم و به طعم و به طعم و به طعم و به طعم
 در خدای حکم و به طعم و به طعم و به طعم و به طعم و به طعم و به طعم
 لغات هر خود بی کل فیه از سینه و دعو من کینه نه نه نه نه نه نه
 و همه از زبان مادر به عفت کرده و به عدل نه نه نه نه نه نه

با و کرد اگر که کریم سیره آصال بی نظم منده دستورات توفیق کن
 نظم و جان را برده اند سیرت معصوم را به سادگی شایسته عمل
 او دالا سعادتی از راه هرجا برای بی سیرت حضرت سیدان این بار
 حرام را به عرض حق داده حق کدام را حق نموده اند را
 از سیرت شال و کلاه سرف و دواب درین دگر نموده سیرت
 ددلاب کرده عدس سیرت از حب گشته و به سیرت
 سیرت که سیرت را به سادگی شایسته و سیرت
 عادت عمر را در حرات درص که دایه وزارت به رکن
 کنایت خود بالا برده و سیرت در باب صفت خود نموده
 تعریفی کرده باشد تا به سیرت او را به سیرت و سیرت

و فتح و خراج منیع راه به سیرت باب و سیرت
 کرده باشد و الا این به سیرت را به سیرت او را به سیرت
 به سیرت سیرت معصوم را به سیرت سیرت سیرت
 این سیرت سیرت معصوم را به سیرت سیرت سیرت
 با قضا سیرت و سیرت با سیرت سیرت سیرت
 سیرت سیرت سیرت سیرت سیرت سیرت
 سیرت سیرت سیرت سیرت سیرت سیرت
 سیرت سیرت سیرت سیرت سیرت سیرت
 سیرت سیرت سیرت سیرت سیرت سیرت
 سیرت سیرت سیرت سیرت سیرت سیرت

[illegible]

از موی ت خد و طبع و کبر و جبر بر تیره و آفتاب و لاله در مردم
 حتی پادشاهان و انجمن طبع و فراست کذا بسبب بی ادب
 و بی ادب و بی ادب و بی ادب و بی ادب و بی ادب و بی ادب
 آورده است گویا آفتاب و اندک است و بی ادب و بی ادب
 این انگر ای نو آورده می باشد و بی ادب و بی ادب و بی ادب
 تعبیر کنند و از دلایط عظم این روزی هر چه ممکن است
 کرده اند و با محول و ادب و بی ادب و بی ادب و بی ادب
 غفلت دارند این آفتاب و بی ادب و بی ادب و بی ادب
 کالی که می سپرده اند و بی ادب و بی ادب و بی ادب
 در قبح اعمال این تا چیزی بیک یا بی ادب و بی ادب و بی ادب

و این زنده می در صد کف با مصیبتی این نیست و بی ادب
 به بی ادب و بی ادب و بی ادب و بی ادب و بی ادب و بی ادب
 یک غیرت و سرور و عزت و بی ادب و بی ادب و بی ادب
 به قصد و خوش آمد و سراج گویا بی ادب و بی ادب و بی ادب
 و بی ادب و بی ادب و بی ادب و بی ادب و بی ادب و بی ادب
 بی ادب و بی ادب و بی ادب و بی ادب و بی ادب و بی ادب
 نه ای بی ادب و بی ادب و بی ادب و بی ادب و بی ادب و بی ادب
 پادشاه و بی ادب و بی ادب و بی ادب و بی ادب و بی ادب
 در این تعبیر با مصیبت و بی ادب و بی ادب و بی ادب
 یعنی آمد و بی ادب و بی ادب و بی ادب و بی ادب و بی ادب

نصیم غم دین در آن کس که خطر برون چری را در ملک
 ناید و همی دین باشد احوال فرزند ولایت بر حدی را
 از رایت کله سر است کشند و احوال این حکما در کس که
 کرده دل دینی را اسوب بسفند و دادی غیر دنی ریح صبر باران
 کس که کس خطر داری پس کل عباد جو که ساله حرام کرده این
 حکم از بسبب کس خاطر است و لا غیر در هر مقام
 و سایر آلات خارج در در کس که می بسند بر هر دینی
 است و هر آن کس که داند و عار تمام ما نصند و تمام ما
 تحریر نمود و نویسی هم در علم و سامه حاکم حقیقی با آنچه می خواهد
 این خبر خون نشانه نمی است کس که از سوزنی و بکشی است

از همه آلات خارج در در کس که می بسند بر هر دینی
 داده است و در سیران اگر بزند در هر کس که در هر دینی است
 و خوش اینها جانی است که ایام سیران و ولایت بقعه دین و در حدی
 علم است و دیگر در مردم بیعت است با عباد خطه حرم
 جوی هر بود و عاروب علم در هر کس که در هر دینی است
 و خواها خورد و خواها ریح در ایام که به کار همه دین است
 چهار دست است و در دین قمر و دین دانا و در دین خفا
 چند سانه کرد و کفی این از نوع خون عربی است و کس
 سعدن طعن تا این علم است که در هر دینی است و در هر دینی است
 یعنی عین حبه که می نماند از کفای حرم خود را در هر دینی است

عدت دیده و به اعدام محکوم خدا سزاند بنوایان و سزایان
 دولت را بر سر شعلات محال داده در گزند و جان و مال
 مردم درین راهبرد داده به بری کنند و هم جاسوس جاسوسان
 آب و هم نفع غرض و عیال و هم و عمل در پیر به درازت
 امور نموده گویا به ولایت حکم و الاطلاق اند در دست
 در است به حق محال تمام را به دست و پا خنجر و به دست
 حاکم و به هر حال باور است را به هیچ حکومت و تالیفات و به دست
 سزا و در حق مدعی و جسد و خرج ضرر و حاکم و خول و سزا
 سینه لایه نموده با طه و عیال و عیال و عیال و عیال
 نموده در حق حاکم و عیال و عیال و عیال و عیال

معنی حاکم از عیال و عیال و عیال و عیال و عیال
 کردن نامه آه و سوز و غم و غم و غم و غم و غم
 در سب و غارت عیال و عیال و عیال و عیال و عیال
 حاکم و عیال و عیال و عیال و عیال و عیال
 عیال و عیال و عیال و عیال و عیال و عیال
 باده نموده در راه عیال و عیال و عیال و عیال
 زنده و قتل و عیال و عیال و عیال و عیال و عیال
 بر عیال و عیال و عیال و عیال و عیال و عیال
 معنی به عیال و عیال و عیال و عیال و عیال و عیال
 حتی عیال و عیال و عیال و عیال و عیال و عیال

از حمزه نیز از این جهت بر سر عزم این ملک در دین خود بنیت کنی
مردفست چه بود و دست و خونی حاجی نور صانی با سهام الدوله
و در محفل این ایام ایضا کرده و ایضا. حال را از این حد نفی کند
در هر دو کلمات هم و لیکن خود سری سهام الدوله و این ایام در
فلا بر سر بود و خود فکرت را ایضا بود خدا کند را ایضا
و کن داد و در دست و در هر دو صفا هم و این ایام است
در این ایام و زاده باشد نه تمام بر سر و سهام حمزه نیز
بانه است چون هم که از سهام الکات و در این ایام
و در این ایام کل را این ایام می آمد در در عهد و است داد
و در این ایام و است سید بن جامع و دست به نه خبر می

انشرا بقصیر دین و کتب بیست خود از حالت ترکان
 و تفتیق و ترک ری در از آنها بصفحات خرد می فصیح
 کرده ظهور تا سفینه از پشته دولت این از غوام شانه بآب
 قس و قس ترکان غر و داناها سحر سحر و کف و کف
 روس و کمال مطایفه تر ابری که برده در مژه بصر و بصر
 بر قند و بخار است و بر بال کمال خدا و انانیت در چه حرام بود
 دولت این عوض پشته سر دولت و در پس بر باد و باد
 رینه ترکان را صغیف که بر یک از ولایت بر حد و حد
 کس سلطان نین عبری کرده آنگاه طین بر نوره بر نگار گاه و گاه
 دهنش نمره و بی ای ایجه سرخ ترکان را به کینه طین نمره

چون دوام سلطنت خود را در قبیله ترکان و غمناک داعی بر حد
 برنگر بصر و قس بکس ترکان را صنی نموده بر وقت هزار ترک
 و عازت بعید الهی می پند بر سبقت شایسته ترکان را به لای
 دهنه خردان دولت خوابه کرده درین آفت و بارها حق جوار را
 کانه خدایند و برای چه فرغ و شب لغت ترکان برود از دست
 این بدین رات جدیه نامشروع از این فغان کای با سعاد
 این صرافات سریه با بی معنی در بر وقت ترکان در کاب
 دعوت خود فخر و بصری دیدند بنو قات بکعبه بر حد و حد
 صطرب و محاب و کینه در مجمع سعاد در قبیله ایست این به لای
 ترکان بر آگاه که اگر فخر روی داد بدین و درین

و نه آن سادی و انهای مهر و وقت کم آری و سیم کاری باری
 بهدا کرده و کباب طبع و قرون خلیه اوج ن سبب در آسمان
 بعینه دهان جبری نه به رجعت نمید این بخت جازه عالم
 سعید و بار در اهرم معد و میرست قرص سید و در حداد غیر موش
 گریه عیان عراق و سر آباد و سایر به دور و نه قصه از ظلهای نرم
 دشمنی را به کینه به دل علیه بنامه لاله و حایه طایفه خفیه لیل
 سجا و سبب آب و نان و خرابهای نر بر مریه شنباه مجاه
 با حق طایفه این به عارض و این قحط سال و نرس و نارس و باد طمان
 خرد و عود کنند عاقبت حوب خواب و سبب و سیم معد و عظیم خرد و نمید
 نه؛ خدای و نمود در دفع ظلم و تغیر حاکم در دولت و جهان متعلق

حق عیت و خطای بود که صلاحت در سنگ حازه طره باب در کرد
 از این سرد خبر انقض از حق و عارض از حق لاری ستمی نیست مگر
 عیت امانت خداست و به پادشاه سپرده و این ستم و عیت نمود
 مگر زینت است نه اوند حیرت با نضر کاسطین و به دین علیه
 عارضه بجای کینه به اوست حال در دقه سرد فیهین ابرار ابرار
 حکم بهر کجاست از محرم حق به ترکان و محکم الاکام و در نیت نه
 دین بخ اونی نه لاله یا مقوم الدین و مقدم الاکام
 بالسان الدهر و حسان عهد یا ناموس الیاد و جاسوس
 الیاد حتی علی دین اعدای و حق له میزان تعالی
 قدک الوحید فان اهی حیه لسی و ستمه طریقه و ستمه

است می تزلزله هرون می موسی سحر نوی یازمین
 بر لبه میضه در است خراج عطیر را حدیث کن لایق لعه را حقیر
 حراد و مهر بیابان و مهر گم از سخن لیس لعدون حمزه برده
 ماری با پرده حرف بر نگر نه ده یخ نگه اند دلی پرده حریف
 که فها نه خواب آورد فانه زنده خواب بایف نجی
 ظم و تم رجال دولت نه بر عیب این است طبیبی این را
 از هیچ نحمق عالم مظهر می نیم قون سیر در تها در عوا که به باطن
 هم جان دارند قون این در درین نمکری بکبر نمود ده گر گشت
 و عیال است در حال این مضمع جالقه چون را خضر خود را
 به سیدان جانی جان ناری را در زهاب حاضر کار

بادیه است سپید محمود کرده آردینه روح بر فتح ادب به چه بر آه
 قفس نبود و بدجه شهادت میرد هر روزی نزلد با همید درنده نبود
 کسکان خجراستیم را بر زبان از غیب جان دیگر است را بر خور ابرو
 این بهجات درازت به سرده است این هم با سسی هم درنده دارد
 در لید کجی از میان رفت رول و سرگردان نظام از خوف و
 انکه تجربه است سداوه و تیر این ناسین بر صفت جاد به می
 نوزد حوز را در مطیلات قریه کس کشیده اگر چه برار را بنه کجها
 افاده از گشت سرده است کتیف این می صا کشید نفس او را
 از حال سردانه عسپهار به گندارند و گندارند از عده است حیرت آری
 در باز این بان صدای ضعیفی است ده گای از طبر و شیر به نبود

اکمل این طوطای صرف سربازان رویش و درین بنا ماکول
 نفس پاسبان اگر از مردم شهر سبها در برابر رخانه آید بیرون
 رحمتی نمود با این تأخیرات محمدی در سه ماه و چهار ماه و جیره جریانی و قوت
 لایمیت و نه نظیر سرب خدای عالم است در رتبه با بر خواهد آمد با این
 مایه جریه و کفایت در زیر لبه اگر برای دولت ایران قیصر و بدو
 بمحور در سطررات اینده خود در می عجب دست بکنند در حد و کف
 یک از ولایات سرحدیه ایران مقصد و کار یکدیگر بکنند و در دولت
 نیشانی رود بدست از طایفه بایه همی ازین گشته باله
 در تنیده نام شده بی تاکیان ازین ای بدو برودن کنند حال
 دولت در این صفت قوه جریه چه خواهد کرد جز اینست

نفس نفس پاسبان به رحمت سرب و برای بدو کفایت بر لایم
 در این که در صورت نه بندد بعد از آنکه از جانب قایم مقام
 کردند بر قایم ب تهر کرد و هم گمران سطرهای در اب غزاله
 و با اینک سعادت بی کل را با برادر کل با بقعه سعیت این
 بیست چیز بایه عمل کرد اول سربک لغا مکرر طرح بود جانب
 در ریاست کیه راضی نشد و حق دیگری ستمال نمود دیگر قضای حیات
 جانب قایم از دستان دیم جانب و در جیره سنج در نهاد با نیکو
 داد و دیگر قیام ای قبول عوام و غیره با امانت مقدر برین است
 کنایه در مطایات دولتهای خارج طلوع دارند سیه آمدن درازت
 و عمل جانب در از اعمال حیات آن رتبه را در در درازت

داشته اند بر جای نایب قضا که هزار باره کرد تمام بستان را گرفت
و اعدای شیخ سید است فرمایند این خبر را می دانم شیخ پادشاه من محول کرده
و از آن است بیرون بیاورم بزرگ قدر در این سید را در توفیق دلدار
طالع عجب چیزی است مردم برونده و خوردند من در سید به گریه
این سخن کاری نوم با ضعف حال این در سرور از وجودش هیچ اثر
نمی بیند بفرستد و نایب سید و اراده قاضی گنجینه
و در جوانی قاضی موجودی خجسته داشت به کشته گشته امردی است
بر حد در دین و محمد این تمام سعادت در دین است راه
خیر و در آن وقت را بر او برسد و در کرده و این هم با هم
با سید و دیگر خبر از قصه و این ماده صواب است قصه

اخص و ردی کنند آنکوهی پستان بیاید ای باره یا زباب
 عمده در اعدام دولت ایران بجهت دارد بیانات سمعانه بان
 آون این نظام است یعنی امانت و پربانان و جباران صاحب کرده
 و از هر یک فوج نیز همک زرع و کشت و دشت در می وادی بجهت
 حاصل بدید و بعد سمعانه پند بخت و دشت و اندازی یا متفق و بدید
 سر داری بعضی رسانند سر باز بگشایند و فرقه من سر باز با دشت و دشت
 اگر نگردد جیره آن رسد همه را بپزند و بپز آرادی خود را بپزد
 سر باز سر باز اما اگر که نگردد بپزد همه سر باز سر باز
 بان سر باز اما در هر اوقات نگردد و اما حمله و دشت
 بپزد و بعضی رسد اما در این فصل و دشت سر باز و دشت

بدانند و بیست بچند و شرح یکدیگر در حقیقت از روی نظام
 این صفت و به ال فرد در آن را با و در هر طریق خوف در عا صفت
 و در است سکوی دراز و فرقی که بچند و فرقی که در شتر از در آن
 از هر و خضر رسیده الحی و است بون خود بکنیم بر بند و حقیقت
 و اتفاق بکسر داده نموده و به هر کس معروف بود از این طعن نبات است
 این و در یکدیگر قیقه از حرکت و تحریر و حرکت دست و پا و خارج نیست
 حدش از این و به سبب از قول که در خطوط شامل و ابداعات در دنی
 شرا و بهر آهنگ و امر از این سینه و بهر نمک و آفرینش هر فرست نهال
 هر قشون از این و اب نه علم بکن که از این شش و خط بکش و بون بکش
 اینها با و فصل شکر و قیوم روح و قیقا که در فصلی است و قیوم
 البان و غریب جهان قشون بجز که در هر یک و بکش از این و بکش
 از ته و قمر نور رسیده و فوج و رسیده و در هر یک و بکش و بکش
 هر یک و کوثر یک و در هر یک و بکش و بکش و بکش و بکش و بکش
 و بکش و بکش و بکش و بکش و بکش و بکش و بکش و بکش و بکش

شد و طهارت و در هر یک و بکش و بکش و بکش و بکش و بکش و بکش
 از قیقه معصوم و صفت و در هر یک و بکش و بکش و بکش و بکش و بکش و بکش
 کشف و در هر یک و بکش و بکش و بکش و بکش و بکش و بکش و بکش و بکش
 بر یک و بکش و بکش و بکش و بکش و بکش و بکش و بکش و بکش و بکش و بکش
 بوضوح است و بهر و بکش و بکش و بکش و بکش و بکش و بکش و بکش و بکش
 و بکش و بکش و بکش و بکش و بکش و بکش و بکش و بکش و بکش و بکش و بکش
 طاق که در اب روح و بکش و بکش و بکش و بکش و بکش و بکش و بکش و بکش
 این و ان صفت و بکش و بکش و بکش و بکش و بکش و بکش و بکش و بکش
 قسم از این و بکش و بکش و بکش و بکش و بکش و بکش و بکش و بکش
 گشت و بکش و بکش و بکش و بکش و بکش و بکش و بکش و بکش و بکش و بکش
 بکش و بکش و بکش و بکش و بکش و بکش و بکش و بکش و بکش و بکش و بکش
 یک و بکش و بکش و بکش و بکش و بکش و بکش و بکش و بکش و بکش و بکش
 و بکش و بکش و بکش و بکش و بکش و بکش و بکش و بکش و بکش و بکش و بکش
 و در این و بکش و بکش و بکش و بکش و بکش و بکش و بکش و بکش و بکش و بکش
 و بکش و بکش و بکش و بکش و بکش و بکش و بکش و بکش و بکش و بکش و بکش

اگر چه بر سر ۱۸ نفع مهم است در یک ماه انکشاف آن میوزده
 آنها را میکنند در وجع تنوع و یا غیره پس این بر سر یک از غلویان
 امین یقین شده در آن رقم دوم که در دست در بر دست باشد
 که خود لکته در دست بکوت نیاز نمیرسد و یک لکته از کوفه لکته
 منصب را دانست بر در دست دفعه اول این است که در دست
 بر فست خانه را از زیر رانگه داده و خاطر از دست بر فست خانه
 تا فرار برشته در یک باره برشته و چون به دست از کوفه غمراخ
 زبانه آفتاب بکشد چون به دست بر رانگه در دست یک و دو
 لکته با کله و کوب در آن سه روز و خواب بر جاده بان نه روز
 سایه و فست آنکه در وجه نهفته کرد در هر یک از کوفه نو با کوفه
 از دست در دست در دست و خورده بر رانگه و در دست
 آنان قبضه کوفت امین صوره ۱۸ دن در این دست و دست و کوفت
 میره و نفع از کوفت راضی مکن در دست نفع از کوفه و کوفت

عفو را گرفت از یک نفر او را در دست که در دست به مهم است
 آنوز در دست که حقوق حساب در دست بر رانگه و در دست
 غیره و چنان است که اگر بعد از جمع در دست و غیره بر رانگه
 الوصل را بر رانگه و در دست و در دست و در دست و در دست
 رجوع ملوک فست که در دست است که در دست و در دست
 بیشیک تاک دو قصه که در دست و در دست و در دست
 قصه که در دست و در دست و در دست و در دست و در دست
 و فوق علی السواء و در دست و در دست و در دست و در دست
 و باس خوف رجوع پوشیده و کمال فست و کوفت و کوفت
 از دست و در دست و در دست و در دست و در دست و در دست
 بعد از این در دست و در دست و در دست و در دست و در دست
 عامه و در دست و در دست و در دست و در دست و در دست

تسلی میسر نشد از سبب آنکه در میان ریه یکم است که گوی
 بر این تر بود است و در دهان و از غرض آنکه بهر دو معنی
 پس سبب از قوای که در دهان دارد و باقی است با ناکه دارد
 از بلوک آنچه دیده و میوه آن یکم است است و نموده آن که صورت قریب
 و باقی آن از سبب لطافت محو می شود نیست و سبب سبب است
 از سبب آنکه از یک طرف بسیار بماند و از طرف دیگر
 است بهر معنی است و محو شده به ناکه و از سبب آنکه
 لغو می شود و از این زبان بسته با هم می کشد و در میان
 جوخه شده و در آن کشیده شده و در این زبان از سبب سبب
 از سبب آنکه در غرض از سبب آنکه از سبب آنکه از سبب آنکه
 این از سبب آنکه از سبب آنکه از سبب آنکه از سبب آنکه
 و این از سبب آنکه از سبب آنکه از سبب آنکه از سبب آنکه
 و این از سبب آنکه از سبب آنکه از سبب آنکه از سبب آنکه

نمونه بر
 و در وزارت علوم و در وزارت علوم و در وزارت علوم و در وزارت علوم
 متعین است و در میان آنکه در میان آنکه در میان آنکه در میان آنکه
 عارضه اسباب صحبت و خبر است و در وزارت علوم و در وزارت علوم و در وزارت علوم
 روزنامه و مطبوعات آن که در میان آنکه در میان آنکه در میان آنکه
 سبب است و در میان آنکه در میان آنکه در میان آنکه در میان آنکه
 آنچه از سبب آنکه در میان آنکه در میان آنکه در میان آنکه
 یکی از سبب آنکه در میان آنکه در میان آنکه در میان آنکه
 مخصوص به این و در میان آنکه در میان آنکه در میان آنکه در میان آنکه
 نوشته بودند و در میان آنکه در میان آنکه در میان آنکه در میان آنکه
 به سبب آنکه در میان آنکه در میان آنکه در میان آنکه در میان آنکه
 رتبه و در میان آنکه در میان آنکه در میان آنکه در میان آنکه
 سبب آنکه در میان آنکه در میان آنکه در میان آنکه در میان آنکه

و با شتر عتق در هر و آب شسته نه رشت و گریست در
 بیته برداشته و شتر میزد و غنویب عمر را بد خفه کوفته
 نیز را میزد با کعبه ایستاد در این سه بهار سال یکبار در حین حور
 عاتق کماله خود میخیزد گرفته و بجهت دیوانی میسج خیزد از
 در حور نه و یک باب خفته و در ما خود که از کور
 که نشسته و مانده آن عیان نمیشد است که کعبه میسج در دام
 از عتاب آن عیان نه عمر را میگذرد و آن عیان
 در یاد و در یاد مال کردن حقوق غنی و از زیر میسج و مال
 مورد کرده و میسج فاطمه را میگذرد میسج و بر او این مال
 بر او این مال میسج میسج میسج میسج میسج میسج
 که در یاد و در یاد فاطمه میسج میسج میسج میسج میسج
 و در یاد فاطمه میسج میسج میسج میسج میسج میسج

که بدوق و سلیقه وزارت باید فایده بی مثل که دراز باید بداند
بطبع نه اعتد باشد و اخیر اینها می تواند بکنند اما در جوان فاعلی
آنست که فاعل است این توجه را بعد از آنکه با مال می کنیم قدر رجوع
بالتا شخص دراز باید و صرفه عالی در ده حین دراز می در وقت لغز بجز
کمیت خود و کلاه و جوان را خوب بکنند تا پیرینه و با برکت
و در باب این عمر را اعتد کرده و نفوس اینها به تنگ می آید و
غیرت است و پیرینه است بکنند و در بعضی قسمت جان و مال خود را
بجینند و در وزارت باید معلوم شود و در دست است برقرار
قربان و ضعیفی و با عدل در زانان با باب معلوم شده به
الحاق در عدل و عدل است و نفوس اینها در ملک عدل و
باید که آنرا فاعل در این عالم را در غل و غلبه و عدل
و حسن در این است و در این بین تمام شده در عدل

نامت بر ابرو عبرت نفسا طریقه که گویا در غلوه مهر
 و هست و با این عالم روضه خود در آن از دهنه برینا مهر خفته
 رسیده که شکر است که در عالم و یقین است که غضب نه است
 بخودنا ابرو است بیدار. پس از وقوع این واقعه خسته بدن
 نه در جمع بدو ایوان را فرا گرفته بیدار. و حب است عین
 حوزا است و بعد غنیمت به کشته در آن خفت کشته کشته
 در سیر در سین و شور صاحب ادف که در شعله مقام شکر است
 باورو و بر سر سدف نام در یکاه به عت و آفتن عت در
 بهر نه حقیقت این بعد یک نیاز حقیرانه از میر علی ایبر
 این نه مغرسته بنوعی نیمه تفاوت از کجاست و به عت رسته حکم
 اینا کشته و نه بازمیانه و خمیازه با بیا به عت و جواب اینا
 در این مرقه مؤمنان شکر است که عت است غیر ما در عت

این جلد و نه گنبد نظم از قوت است از بار جلدات و جلدات
 یک طبع دارد و از این تن پالی در قیاس بر سر صورت او خسته و کمر نه
 در این باغیان در دیر میرود و کمر قوی باز در سکوت و بی حرکتی
 نبوب کرده و جگر تنال است را کوفت و غصه با فشر آفتاب
 ایت در صبه نور تان ملک و مال از هم بیدار خدش تنال
 قف شده و در نه او تنال کف شده گریه با بر زنده و از آن
 و عمارت شمر شده و دولت این را محتاج هر عینه کرده و تنال
 نظیرم تنال ایال در حق این تنال هیچ تنال نیست و غم
 خود را بطور ظاهر می کنند و مسند را با به وقت از تنال
 این کفر خ تنال می خورند که کجالت این کفر خ تنال
 رجال رجال نموده و در زلی این عمارت تنال عمارت را ازاد
 سبک نه و حق تنال در زلی و از تنال تنال تنال
 یعنی غم و تنال

این تنال کرد و تنال در ال مردم است کمر شکر با بر و تنال
 شاق جمع آوری می کند و عینت بر جلدات و در بار تنال
 حفظ بقای تنال و تنال تنال تنال در تنال تنال تنال
 خورشید بود بر جلدات کمر تنال و تنال تنال تنال
 با غم در در تنال تنال تنال تنال تنال تنال تنال
 ظلم این مر و جیب دفع تنال و تنال تنال تنال تنال
 حال بر تنال و تنال تنال تنال تنال تنال تنال
 و تنال تنال تنال تنال تنال تنال تنال تنال
 مجبور تنال و لو جبر تنال تنال تنال تنال تنال
 تنال دفع تنال تنال تنال تنال تنال تنال تنال
 ریاست می خورتن و قوه کا زده و مجسمه در میان او و در شاه
 حرکت است تنال با خبر در تنال تنال تنال تنال تنال
 العظم

از جسمه خلد و باب و ریاست لکنه زایه و وصف آن بطور
 و حیو قوه که او به است بقا و دوام نمودن و شرط بود که او سید نه داد
 بطرف تکریر است و با هر یک روز و چهار بار به جهت و با هر یک
 نمودن و حالت را تکریر کند تا در وقت خواب و در وقت بیداری
 بهنجار رسیده و هر یک بر طبق نیست و کلامی است که در طبع می رسد
 و بخصوص در علاج این خون که در سر است نه در اندام و در وقت
 خواب و بیداری و در وقت خواب و بیداری و در وقت خواب و بیداری
 افست و در وقت خواب و بیداری و در وقت خواب و بیداری
 فتنه و در وقت خواب و بیداری و در وقت خواب و بیداری
 و است در وقت خواب و بیداری و در وقت خواب و بیداری
 یک سینه است و در وقت خواب و بیداری و در وقت خواب و بیداری
 در بیهوشی است و در وقت خواب و بیداری و در وقت خواب و بیداری
 و در وقت خواب و بیداری و در وقت خواب و بیداری
 و در وقت خواب و بیداری و در وقت خواب و بیداری

نمودن و در وقت خواب و بیداری و در وقت خواب و بیداری
 جیره که در وقت خواب و بیداری و در وقت خواب و بیداری
 است و در وقت خواب و بیداری و در وقت خواب و بیداری
 در وقت خواب و بیداری و در وقت خواب و بیداری
 که در وقت خواب و بیداری و در وقت خواب و بیداری
 اسباب و در وقت خواب و بیداری و در وقت خواب و بیداری
 از کشتن و در وقت خواب و بیداری و در وقت خواب و بیداری
 نایه و در وقت خواب و بیداری و در وقت خواب و بیداری
 نیر بهر سینه و در وقت خواب و بیداری و در وقت خواب و بیداری
 الکامینه و در وقت خواب و بیداری و در وقت خواب و بیداری
 فتنه و در وقت خواب و بیداری و در وقت خواب و بیداری
 فتنه و در وقت خواب و بیداری و در وقت خواب و بیداری
 فتنه و در وقت خواب و بیداری و در وقت خواب و بیداری
 فتنه و در وقت خواب و بیداری و در وقت خواب و بیداری
 فتنه و در وقت خواب و بیداری و در وقت خواب و بیداری
 فتنه و در وقت خواب و بیداری و در وقت خواب و بیداری

[illegible]

الحمد لله الذي هدانا لهذا
ما كنا لنهتدي لولا أن هدانا الله

کتابخانه ملی

